

Mânia lui Dumnezeu

26 februarie 1999

Gili Cârstea

Definiții:

Robert: Violent mecontentement accompagné d'agressivité.

The Concise English Dictionary: Anger, indignation (children of wrath - persons destined to divine chastisement; slow to anger - not irascible).

STRONG'S Comprehensive Concordance Of The Bible: ôrgă - desire (as a reaching forth or excitement of the mind) i.e. (by analogy) violent passion (ire, or abhorrence) by impl. punishment - anger, indignation, vengeance, wrath.

1. Dacă Dumnezeu este dragoste (aceasta va fi concluzia mării controverse; vezi Tragedia Veacurilor 697: "De la atomul cel minuscul până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și în bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este dragoste") cum poate fi explicată mânia lui Dumnezeu în contextul lui 1 Corinteni 13,5: "...dragostea nu se mânie..." ?

2. Deoarece Dumnezeu a cunoscut de la început rebeliunea lui Satana în toate detaliile ei, nu a putut fi luat prin surprindere de nici una dintre fazele ei, ca să fie obligat să recurgă la "nemulțumire violentă însoțită de agresivitate" (Robert).

3. Una dintre principalele acuzații ale adversarului în Marea Controversă este că Dumnezeu va folosi forța împotriva tuturor celor ce nu se supun guvernării Sale. Credințele păgâne susțin acest concept despre Dumnezeu, dar acest lucru este inadmisibil în adventism, care a fost făcut depozitarul conceptului despre Marea Controversă. Și totuși, la două mii de ani după Hristos, poporul său luptă cu disperare să apere această credință păgână.

HLL 22: Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu

poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana.”

4. Caracterul lui Dumnezeu este în contrast cu caracterul lui Satana. Atunci este obligatoriu ca “mânia” lui Dumnezeu să fie în contrast cu “mânia” lui Satana.

5. Dacă Legea este oglinda caracterului lui Dumnezeu, iar Dumnezeu calcă Legea, atunci Legea este strâmbă, iar Psalmul 119 este simplă poezie.

6. Dacă Dumnezeu este obligat să nimicească pe păcătoși, înseamnă că păcatul nu poate face acest lucru, că este ceva inofensiv, care nu poate produce moartea, iar Dumnezeu a mințit de la început (iar Satana a avut dreptate; vezi Gen. 3).

7. Dacă “mânia” lui Dumnezeu, sau lucrarea Lui cea “ciudată” implică omorârea nelegiuitorilor la sfârșitul mileniului, atunci Romani 6,23 (Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul Nostru) va trebui reinterpretat.

8. Dumnezeu nu are absolut nici o legătură cu păcatul; prin urmare, El nu poate administra plata acestuia, care este moartea. Originatorul păcatului va fi el însuși distrus de invenția lui. Păcatul are în sine un detonator automat care ucide. Ce întârzie explozia finală este dragostea îndelung răbdătoare a lui Dumnezeu, batjocorită și greșit înțeleasă chiar și la această oră târzie a istoriei.

9. Dacă Dumnezeu nimicește, atunci pe drept cuvânt poate fi numit Nimicitorul. Dacă este așa, atunci Satana este creatorul și restauratorul. Dar acest lucru distruge principiul din Isaia 66,9: Eu, care fac să nască, aş putea să împiedic oare nașterea?

10. Dacă Ellen White poate fi crezută, atunci Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului dragostei Sale (Parabole 283). Că Dumnezeu este Nimicitorul, lumea creștină știe și crede de două mii de ani. Teologia Babilonului nu cunoaște decât un Dumnezeu agresiv și violent, al cărui ultim argument este amenințarea cu focul. Dacă ceea ce predicăm noi astăzi este caracterul iubitor al lui Dumnezeu, atunci nu avem nimic de spus lumii. Rezultat: nu are cine să dea lumii ultima solie de har. Rezultat: agonia păcatului continuă sine die.

Moise explică cel mai clar mânia lui Dumnezeu. Deuteronom 31, 16-18: “...Pe Mine mă va părăsi și va călca legământul Meu, pe care L-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. (Acum se explică ce face Dumnezeu când se mânie) Îi voi părăsi și-Mi voi ascunde fața de la ei. El va fi prăpădit și-l vor ajunge o mulțime de neazuri; și atunci va zice: ‘Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’ Și Eu îmi voi ascunde fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei.” (vezi și Deut. 32, 16-20)

În lumina acestor scurte considerații, cea mai pertinentă definiție a mâniei lui Dumnezeu poate fi exprimată astfel: Sfâșierea de inimă pe care o simte Dumnezeu atunci când este obligat să se depărteze de obiectul iubirii Sale.
